

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Marcelou Uhříčkovou ve věci

žalobce: **N. N. H.**, narozený X
státní příslušnost X
t. č. v Pobytovém středisku X
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Uzlem
sídlem Janáčkovo nábřeží 474/45, 150 00 Praha 5

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 14. 12. 2022, č. j. OAM-343/LE-BA02-HA15-2022,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Tomáši Uzlovi se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 11 025 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 30. 12. 2022, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“)

s odůvodněním, že žalobce odešel z vlasti a podal žádost o mezinárodní ochranu pouze z ekonomických důvodů.

Obsah podání účastníků

2. Žalobce v žalobě a replice tvrdí, že prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu chtěl zlegalizovat svůj pobyt v České republice, neboť mu ve Vietnamu hrozí závažná újma z ekonomických důvodů. Ve Vietnamu je chudoba a žalobce si tam nemůže obstarat základní potraviny. Do České republiky přijel zejména za prací. Ekonomické důvody, pod které byla veškerá vnější i vnitřní motivace žalobce k podání žádosti podřazena, měly zásadní přesah do žalobcovy osobnostní sféry. Chudoba ve Vietnamu má totiž za následek, že žalobce není schopen v rámci své profesní kvalifikace získat takovou práci, aby mohl zajistit základní životní potřeby sobě a své rodině. V možnostech žalobce není, aby ve Vietnamu legálně získal peníze na potraviny, bydlení a další potřeby, přičemž od státu se mu žádné podpory nedostane. Taková situace je ve svém důsledku pro žalobce likvidační a v případě návratu do země původu povede k tomu, že žalobce nebude mít domov a s ohledem na psychický tlak, kterému je vystaven již nyní, nelze vyloučit, že si v beznaději nesáhne na vlastní život. Pokud by žalobcově žádosti naopak bylo vyhověno, pak by pro Českou republiku nebyl přítěží, ale naopak přínosem. Žalovaný žalobcovu žádost posoudil nesprávně, když ji označil za nedůvodnou.
3. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Žalovaný vzal do úvahy skutečnosti tvrzené žalobcem a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o zemi jeho původu. Žalobce se před vydáním napadeného rozhodnutí seznámil s informací odboru azylové a migrační politiky o zemi původu, ale vyjádřit se k ní nechtěl. Na otázku, proč požádal o udělení mezinárodní ochrany, odpověděl, že doma by nevydělal tolik peněz a že v Rumunsku i ve Vietnamu má dluh, a tak si přijel peníze vydělat do České republiky. K dotazu žalovaného uvedl, že o mezinárodní ochranu žádal jen z finančního důvodu. Žalovaný proto dospěl k závěru, že hlavní motivací žalobce byly jen ekonomické důvody a že žalobce neuvedl žádné azylově relevantní skutečnosti. Žalovaný neměl pochybnosti o tom, že žalobce využil žádost o udělení mezinárodní ochrany jen k legalizaci svého pobytu. Navíc žalobce patrně podal žádost jen s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Žalovaný odkázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Azs 187/2004 a vyjádřil přesvědčení, že napadené rozhodnutí je zákonné, přezkoumatelné a vychází z dostatečně zjištěného stavu věci.
4. Při jednání před soudem účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.

Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu plyne, že Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, rozhodnutím ze dne 18. 10. 2022, č. j. KRPS-258473-32/ČJ-2022-010024-ZZC, uložila žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovila na 2 roky. Dle odůvodnění citovaného rozhodnutí byl žalobce společně s dalšími čtyřmi cizinci zachycen na benzínové stanici u dálnice D1 směrem na Prahu a při výslechu uvedl, že od roku 2019

pobýval v Rumunsku na základě pracovního víza, jehož platnost skončila v roce 2021, přičemž se za pomoci převaděče dostal do České republiky, kde by chtěl zůstat a pracovat, byť uvedl, že ve Vietnamu je bezpečno a nic mu tam nehrozí. O vyhoštění žalobce bylo rozhodnuto s odůvodněním, že v České republice pobýval bez pobytového oprávnění, jeho vyhoštění bylo možné a nepředstavovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého či rodinného života. Dalším rozhodnutím ze dne 18. 10. 2022 policie žalobce zajistila za účelem správního vyhoštění.

6. Žalobce byl dne 18. 10. 2022 poučen o možnosti požádat o mezinárodní ochranu dle zákona o azylu. Žádost podal dne 22. 10. 2022.
7. Dne 27. 10. 2022 žalobce ke své žádosti o mezinárodní ochranu sdělil, že je vietnamským státním příslušníkem, bez náboženského vyznání a bez politického přesvědčení, není politicky aktivní, je ženatý, nemá vlastní děti. Dne 8. 4. 2019 přiletěl do Rumunska, kde pobýval na základě pracovního víza. V říjnu 2022 společně s manželkou z Rumunska vycestoval, do České republiky se dostal dne 18. 10. 2022 vlakem. O mezinárodní ochranu dříve nežádal, je zdravý. Za důvod žádosti o mezinárodní ochranu označil to, že má v Rumunsku a ve Vietnamu dluhy. Do České

republiky přijel s manželkou vydělat peníze na zaplacení dluhů a na péči o manželčinu dceru, která žije ve Vietnamu.

8. S žalobcem byl dne 8. 11. 2022 proveden pohovor, při kterém vypověděl, že se ve Vietnamu živil prací v zemědělství, pracoval na svém poli. Do Evropské unie přicestoval v roce 2019, v letech 2019 až 2021 disponoval rumunským pracovním vízem, avšak v Rumunsku pobýval až do 16. 10. 2022. Z Vietnamu odcestoval dne 8. 4. 2019 z důvodu, že doma nevydělal tolik peněz, kolik potřeboval. Pracovní vízum si v Rumunsku neprodloužil, neboť tam byl covid. V Rumunsku pracoval v drůbežářském závodě a od 8. 4. 2021, kdy již neměl platné pracovní vízum, pracoval nejdříve jako pomocník při různých pracích bez povolení. Od června do října 2022 byl bez zaměstnání, proto z Rumunska odešel, práci si chtěl najít jinde. Uvedl, že cílem jeho cesty byla Praha, neboť mu známý z Prahy řekl, že by tam mohl pracovat v továrně vyrábějící příslušenství k autům a že průkaz zaměstnance by mohl dostat od nějakého Čecha. Bylo mu řečeno, že pracovní povolení nebude potřebovat. Uvedl, že o mezinárodní ochranu požádal, aby mohl žít v České republice a vydělat si peníze, neboť ve Vietnamu nic nemá. Mezinárodní ochrana podle něj slouží jako pomoc pro lidi, kteří nemají práci, bydlení a kteří nemají z čeho žít. Od podání žádosti očekával pracovní příležitost. Uvedl, že k podání žádosti má jen finanční důvod. Ke svým dluhům sdělil, že ve Vietnamu byli chudou rodinou. Peníze na cestu do Rumunska si půjčil, ale v Rumunsku vydělal málo na to, aby mohl svůj dluh splatit. Ve Vietnamu by svůj finanční problém vyřešit nemohl ani by si tam nemohl vzít půjčky. Sdělil, že má základní vzdělání, ve Vietnamu neměl žádné problémy se státními orgány či s bezpečnostními složkami, nebyl tam trestně stíhán ani proti němu nebylo vedeno jiné soudní řízení. Ve Vietnamu neměl ani žádný problém z důvodu své rasy, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politického přesvědčení. Uvedl také, že se do Rumunska nechce vrátit, neboť by jej jistě poslali zpět do Vietnamu, což si nepřál.
9. Součástí správního spisu je dále vlastní rešerše žalovaného ze dne 14. 6. 2022 s názvem *Bezpečnostní a politická situace v zemi – vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv*, podle níž je Vietnamská socialistická republika autoritářským státem, v němž vládne

komunistická strana a který je členem Organizace spojených národů, (byť umožňuje uložení trestu smrti za 18 trestných činů, jakými jsou velezrada, špionáž, terorismus, vražda či znásilnění dítěte), jehož Ústava zaručuje svobodný pohyb, cestování do zahraničí i emigraci, a kde aktuálně neprobíhá občanská válka ani konflikt s jinou zemí. Žalobce se s touto rešerší chtěl dne 12. 12. 2022 seznámit, ale nijak se k ní nevyjádřil ani nenavrhл doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí.

10. Žalovaný následně vydal napadené rozhodnutí o zamítnutí žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Dle žalovaného z výpovědi žalobce jasně vyplynulo, že z vlasti odešel pouze z ekonomických důvodů. Jiné důvody pro odchod a pro podání žádosti neuvedl a současně netvrdil žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být v zemi původu vystaven pronásledování z azylově relevantních důvodů. Netvrdil ani žádné skutečnosti podřaditelné pod vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný žádost zamítl, přičemž s ohledem na § 16 odst. 3 zákona o azylu neposuzoval, zda žalobce splňoval důvody pro udělení azylu dle § 13 a § 14 zákona o azylu nebo pro udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
12. Po skutkové a právní stránce soud věc posoudil úplně a *ex nunc* (tj. podle stavu ke dni rozhodnutí soudu). Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice promítnuty, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek procedurální směrnice přímý účinek. Jelikož žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 22. 10. 2022, dopadá na toto řízení procedurální směrnice a § 75 odst. 1 s. ř. s. se tedy neužije.
13. I za přímé aplikace čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice však platí dispoziční zásada, vyjádřená prostřednictvím § 75 odst. 2 s. ř. s., a správní soudy tedy přezkoumávají napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice totiž neobsahuje požadavek, aby správní soudy postupovaly *ex officio* a aktivně dohledávaly případné nové důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Takový postup by ostatně odporoval i konstantní judikatuře, která je zásadně postavena na premise, že je to žadatel o mezinárodní ochranu, kdo je povinen označit azylově relevantní důvody, přičemž není úkolem správního orgánu (tím spíše pak správního soudu), aby za něj tyto důvody domýšlel (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003-47). Výjimečně však mohou nastat zcela specifické situace, za nichž by byly soudy ve správním soudnictví povinny přihlídnout i k okolnostem nenamítaným žadatelem o mezinárodní ochranu, jakým by bylo např. vypuknutí válečného konfliktu na celém území země původu žadatele o mezinárodní ochranu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 288/2020-27). Taková specifická situace však v této věci nenastala, protože soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněného žalobního bodu.

Posouzení věci krajským soudem

14. Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany *neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma* podle § 14a, a zároveň *uvádí pouze ekonomické důvody* (zdůrazněno soudem).
15. Podle § 16 odst. 3 věty první zákona o azylu, jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b.
16. Soud shledal, že žaloba není důvodná.
17. Jediné důvody, které žalobce uváděl v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, byly čistě ekonomické. Žalobce v roce 2019 odcestoval z Vietnamu do Rumunska, jelikož ve Vietnamu dle svého tvrzení nevydělal tolik peněz, kolik potřeboval. Rumunsko opustil po skončení platnosti pracovního víza, neboť tam již neměl práci, a přijel do České republiky s nadějí, že zde bude moci pracovat. Uváděl, že má ve Vietnamu i v Rumunsku dluhy a že do České republiky přijel, aby prací získal peníze na zaplacení dluhů a na péči o manželčinu dceru žijící ve Vietnamu. Na výslovný dotaz žalovaného odpověděl, že k podání žádosti o mezinárodní ochranu jej vede jen finanční důvod. Soud tak ve shodě s žalovaným dospívá k závěru, že žalobcova motivace k podání žádosti o mezinárodní ochranu byla čistě ekonomická.
18. Žalobce současně ve správním řízení nesdělil žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mohl být ve Vietnamu vystaven pronásledování za uplatňování politických práv a svobod nebo že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů (§ 12 zákona o azylu). Při pohovorech ostatně výslovně uvedl, že nevyznává žádné náboženství, není politicky aktivní, ve Vietnamu neměl žádné problémy se státními orgány, nebyl tam trestně stíhán ani nebyl vystaven pronásledování z výše citovaných (azylově relevantních) důvodů. Jak je patrné z rozhodnutí o jeho správním vyhoštění ze dne 18. 10. 2022, žalobce při výsledku čtyři dny před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany dokonce uvedl, že je ve Vietnamu bezpečno a nic mu tam nehrozí. Žalobce ve správním řízení netvrdil ani žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že mu v zemi jeho původu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, a soud ani s ohledem na rešerši o bezpečnostní a politické situaci v zemi žalobcova původu neměl důvod se domnívat, že by žalobce po svém návratu měl být vystaven trestu smrti, mučení či vážnému ohrožení na životě či lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí.
19. Byly tedy naplněny všechny zákonné předpoklady pro zamítnutí žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu.
20. K argumentaci žalobce týkající se chudoby ve Vietnamu, nemožnosti užít se tam prací a obstarat si základní životní potřeby a z toho pramenících existenčních problémů soud konstatuje, že takové ekonomické obtíže, byť jistě mohou žalobci způsobovat reálné

problémy v řadě oblastí života, nemohou samy o sobě založit důvod pro poskytnutí mezinárodní ochrany. Problémy, které žalobce zmiňuje, jsou stále ekonomickými důvody, k jejichž řešení však mezinárodní ochrana neslouží. V tomto kontextu lze odkázat také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, sp. zn. 5 Azs 116/2004, podle něhož ani porušování hospodářských, sociálních a kulturních práv, jejichž požívání je do značné míry závislé na stupni ekonomické vyspělosti příslušné země, nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a není důvodem pro udělení azylu, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevíc tíživé, „*ledaže by ekonomická opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň příslušné osoby byla skrytě namířena proti určité národnostní, rasové nebo politické skupině; zde by pak podle okolností případu přicházelo v úvahu naplnění podmínek pro udělení azylu*“. Žalobce však netvrdil, že by měl být vystaven tíživé finanční situaci z důvodu své příslušnosti k určité sociální, politické či jiné skupině.

21. Soud dodává, že jestliže důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha žalobce legalizovat svůj pobyt na území České republiky a nalézt zde práci, pak měl postupovat podle tomu příslušných právních předpisů, zejména dle zákona o pobytu cizinců.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

22. Vzhledem k tomu, že žalobní bod nebyl důvodný a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
23. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, náhradu nákladů řízení nepožadoval a netvrdil, že by mu vznikly nějaké náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud proto žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.
24. Ustanovenému zástupci soud přiznal odměnu a hotové výdaje, které v souladu s § 35 odst. 10 s. ř. s. hradí stát, a to v celkové výši 11 025 Kč. Tato částka sestává z odměny za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč (*první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení ustanoveným zástupcem, replika ze dne 6. 2. 2023 a účast při jednání před soudem*) podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. b), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) a z paušální částky ve výši 900 Kč jako náhrady hotových výdajů za 3 úkony právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. K tomu soud dále v souladu s § 13 odst. 1 advokátního tarifu přičetl částku 825 Kč odpovídající náhradě hotových výdajů účelně a prokazatelně vynaložených na tlumočení při poradě s žalobcem. Protože zástupce žalobce netvrdil a nedokládal, že by byl plátcem daně z přidané hodnoty, nezvyšuje se jeho odměna o náhradu za tuto daň. Odměna bude ustanovenému zástupci žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
25. K vypočtené odměně a hotovým výdajům soud dodává, že první porada s žalobcem, byť přesahovala jednu hodinu, je součástí úkonu dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu a zástupci za ni nepřísluší odměna za samostatný úkon právní služby. Za úkony, za něž by příslušela odměna, soud nepovažoval stručná sdělení či žádosti technického rázu (předložení substituční plné moci, sdělení o nesouhlasu s rozhodnutím věci bez jednání, žádost o prodloužení lhůty či žádost o umožnění online porady s klientem), neboť ty

neobsahovaly argumentaci ve věci samé ani zásadnější procesní úkony srovnatelné s těmi, jež jsou vyjmenovány v § 11 odst. 2 advokátního tarifu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Nejvyšší správní soud však kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. února 2023

Mgr. Marcela Uhříčková, v. r.
samosoudkyně